

**ผลของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและการเห็น
คุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

**THE EFFECTS OF USING MULTIPLE INTELLIGENCES ACTIVITIES TO PROMOTE
ENGLISH LISTENING – SPEAKING ABILITIES AND SELF-ESTEEM AMONG MATHAYOM
SUKSA 3 STUDENTS**

นราวัลลภ รัตนวิจิตร นิธิดา อติภัทรนันท์ และนันธิยา แสงสิน
Narawan Rattanawijit, Nitida Adipattaranan and Nanthiya Saengsin

หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการเรียนรู้
แขนงวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่
E-mail: narawan.r@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญากับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม และ 2) เปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม รหัสวิชา อ 23201 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 33 คน โรงเรียนแม่พริกวิทยา อำเภอแม่พริก จังหวัดลำปาง เครื่องมือที่ใช้วิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญา จำนวน 7 แผน โดยแผนการจัด การเรียนรู้มีค่าความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด 2) แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ด้าน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 และ 3) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่าที่แบบ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 ที่ระดับดีเยี่ยม
2. การเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนหลังการเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ

กิจกรรมพหุปัญญา ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ การเห็นคุณค่าในตนเอง

ABSTRACT

The objectives of this study were to 1) study English listening - speaking abilities after using multiple intelligences activities, and 2) compare the students' self-esteem before and after being taught through multiple intelligences activities. The target group were 33 Mathayom Suksa 3 students who enrolled in English listening-speaking course 23201 in the first semester of the academic year 2015 at Mae Prik Wittaya School, Lampang Province. The research instruments consisted of 7 lesson plans using multiple intelligences activities, an English listening-speaking abilities assessment form and a self-esteem evaluation test. The data obtained were analyzed for mean, standard deviation, percentage and dependent t-test.

The findings of this study were as follows:

1. After using multiple intelligences activities, students' English listening -speaking abilities passed the pre-set criteria of 60% at an excellent level.
2. Students' self-esteem after learning through multiple intelligences activities increased than those before.

Keywords

Multiple intelligences activities, English listening-speaking abilities, Self-esteem

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว การเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ จึงเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็วและไร้พรมแดน ภาษาซึ่งถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารจึงกลายเป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ เพราะนอกจากจะเป็นภาษาสากลที่นำไปใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลกแล้ว ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อคนไทยในยุคสมัยปัจจุบันอีกด้วย เนื่องจากนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้เข้าสู่การรวมกลุ่มประชาคมอาเซียน ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษย่อมถือว่าได้เปรียบเนื่องจากสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดข้อมูล ความรู้และวัฒนธรรม การเจรจาทางธุรกิจ ตลอดจนการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและกำหนดคุณภาพผู้เรียนไว้ในแต่ละช่วงชั้น สำหรับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจบการศึกษาจะต้องมีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนในหัวข้อทั่วไปในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน หรือ Ordinary National Educational Testing (O-NET) ในปีการศึกษา 2558 สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ที่

ยังคงอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ พบว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ เท่ากับร้อยละ 30.62 แสดงให้เห็นถึงระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนและยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งยังไม่ประสบความสำเร็จ

แม้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นประกอบด้วยหลายปัจจัย แต่ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ คือ บริบทของสังคมไทยซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันผู้เรียนจึงขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ได้รับการฝึกฝนจนเกิดความคล่องแคล่วและสามารถใช้ภาษาได้ด้วยตนเองอย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อเผชิญสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียนจึงเป็นอีกสิ่งที่สำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงถึงเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับโอกาสฝึกฝนอย่างเพียงพออย่างต่อเนื่องและเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน เนื่องจากในสถานการณ์ประจำวันไม่สามารถเลือกใช้การสื่อความหมายด้วยทักษะเพียงด้านใดด้านหนึ่ง (Byrne, 1986)

การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียนยังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึง เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีธรรมชาติและความสามารถของสมองที่ต่างกันและเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2553 มาตรา 24 มุ่งเน้นให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดกระบวนการเรียนรู้ เนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ตรงกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยเน้นความแตกต่างระหว่างผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ยึดติดกับขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู โดยจัดเนื้อหาและกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการพัฒนาตามธรรมชาติและอย่างเต็มตามศักยภาพ แนวการจัดการเรียนการสอนแนวทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตามศักยภาพของตนเอง คือ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) โดย Gardner (1983) ซึ่งจำแนกความสามารถหรือเชาวน์ปัญญาออกเป็น 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านดนตรี ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติวิทยา ถือเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับเชาวน์ปัญญาที่แตกต่างจากเดิมซึ่งจำกัดเชาวน์ปัญญาของมนุษย์ไว้เพียงด้านภาษาและคณิตศาสตร์เท่านั้น ทฤษฎีพหุปัญญานี้ นอกจากคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักความถนัดของตนเองและสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการเรียนรู้ไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ

Lazear (1991 cited in Richards and Rogers 2001) ได้เสนอแนะขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) เป็นขั้นนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาด้วยการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการใช้สื่อของจริงและสื่อที่สามารถกระตุ้นการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นสติปัญญาในด้านที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว 2. ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้ 3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) สำหรับผู้เรียนที่ได้รับการกระตุ้นสติปัญญาในขั้นแรกไปแล้วแต่ก็ยังขาดความเข้าใจหรือยังแสดงการรับรู้ไม่มากนัก ผู้สอนต้องทำการสอนและให้ผู้เรียนใช้สติปัญญา ในด้านที่ตนไม่ถนัดให้ได้รับการฟื้นฟู 4. ขั้นนำไปใช้ (Transfer)

เป็นขั้นการสอนสุดท้ายซึ่งผู้เรียนทุกคนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลายจากขั้นกระตุ้น ขั้นขยายและขั้นสอนมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเองหรือของกลุ่มตามหัวข้อและสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่ได้รับมอบหมาย

ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาร่วมกับขั้นตอนการสอนตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ โดยได้นำขั้นกระตุ้นสติปัญญาสอดแทรกไว้ในขั้นนำเสนอ (Presentation) เพื่อให้ข้อมูลทางภาษาและสร้างองค์ความรู้ให้แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ รูปประโยคและหน้าที่ทางภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับหัวข้อหรือบทเรียนนั้น จากนั้นในขั้นฝึก (Practice) ผู้วิจัยได้บูรณาการร่วมกับขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญาและขั้นสอน เข้าไว้ด้วยกัน โดยในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาหลังจากที่ได้เรียนรู้ไปเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถใช้โครงสร้างทางภาษานั้นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้นผ่านกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลาย และได้บูรณาการขั้นนำเสนอเนื้อหา (Production) ร่วมกับขั้นนำไปใช้ตามแนวทางทฤษฎีพหุปัญญาเข้าไว้ด้วยกันเป็นขั้นตอนการสอนขั้นสุดท้าย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ที่ได้เรียนนำมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ และแสดงความสามารถได้ด้วยตนเอง

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมพหุปัญญานั้นนอกจากจะมีขั้นตอนการสอนที่มุ่งส่งเสริมผู้เรียนแต่ละคนให้ได้เรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาตรงตามศักยภาพของแต่ละคนแล้ว กิจกรรมพหุปัญญาในแต่ละด้านยังมีความหลากหลายสามารถตอบสนองความถนัดและสติปัญญาที่แตกต่างกันระหว่างผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักและยอมรับความสามารถที่แต่ละคนมีแตกต่างกัน เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถพัฒนาตนเองเป็นผู้เรียนอย่างสมบูรณ์และพึ่งพาตนเองในการแสวงหาองค์ความรู้ใหม่ต่อไปได้ในอนาคต จากที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์หรือไม่หลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา
2. นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นหรือไม่หลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญากับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม
2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบการทดลองกลุ่มเดียว (One group pretest-posttest design)

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระกนิษฐา อำเภอแม่พระจังหวัดลำปาง ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม รหัสวิชา อ 23201 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 33 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาจำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 21 คาบ ประกอบด้วย 7 หัวข้อดังต่อไปนี้ 1. Making Friends 2. Making Plans 3. Shopping 4. How can I get to..? 5. Sightseeing 6. Health Problems และ 7. Saving the environment โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด 2) แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษระหว่างบุคคลตั้งแต่สองบุคคลขึ้นไปเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้สึก ความคิดเห็นด้วยประโยคหรือบทสนทนาที่เหมาะสมกับสถานการณ์หรือหัวข้อที่กำหนด โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ปรับจากแนวทางประเมินความสามารถ ในการฟัง พูดที่เสนอโดย สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) และ O'Sullivan (2008) โดยกำหนดองค์ประกอบการให้คะแนนความสามารถในการฟัง พูดของผู้เรียนไว้ 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง ความถูกต้องของคำศัพท์และไวยากรณ์ ปริมาณของข้อความ ความคล่องแคล่ว และความพยายามในการสื่อสาร มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 และ 3) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบวัดที่วัดความรู้สึกของผู้เรียนในด้านดีที่มีต่อตนเอง ได้แก่ การเป็นที่ยอมรับ มีความหมาย มีความสำคัญ ทั้งยังมีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะควบคุมตัวเองให้กระทำการต่าง ๆ ได้อย่างสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่วางไว้เป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าของผู้เรียนทั้งก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 32 ข้อ ตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยปรับจากแบบวัดการเห็นคุณค่าของตนเองของ Roger's Rubin (อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต, 2547) และโฆสิต พรประเสริฐ (2546) มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00

การทดลองมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) ผู้เรียนวัดการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนการเรียนโดยกิจกรรมพหุปัญญา 2) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาทั้งหมด 7 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 21 คาบ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคมจนถึงเดือนกันยายน 2558 3) ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษหลังจากจบการเรียนการสอนในแต่ละแผน 4) ผู้เรียนวัดการเห็นคุณค่าในตนเองหลังการเรียนทั้ง 7 แผน โดยใช้แบบวัดชุดเดิมที่วัดก่อนการเรียน 5) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อแปลผล ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่าที แบบ Dependent

ผลการวิจัย

1. ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 20.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.63 คิดเป็นร้อยละ 82.58 อยู่ในระดับ

คุณภาพ ดีเยี่ยม จึงสรุปได้ว่าหลังจากเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้และอยู่ในระดับดีเยี่ยม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของคะแนนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ โดยประเมินหลังจากการเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาในแต่ละแผน (จำนวนนักเรียน 33 คน)

แผนที่	ค่าเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 25)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1	17.64	1.89	70.55	ดี
2	19.91	1.91	79.64	ดีเยี่ยม
3	19.27	1.80	77.09	ดี
4	20.48	1.96	81.94	ดีเยี่ยม
5	21.52	1.40	86.06	ดีเยี่ยม
6	22.61	1.41	90.42	ดีเยี่ยม
7	23.09	1.05	92.36	ดีเยี่ยม
เฉลี่ย	20.65	1.63	82.58	ดีเยี่ยม

2. การเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนก่อนเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญหามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 โดยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลางเมื่อผู้เรียนได้รับการสอนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาครบทั้ง 7 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนเท่ากับ 0.33 โดยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น หลังการเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา โดยมีค่า t เท่ากับ 9.173 แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยกิจกรรม พหุปัญญา มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง และ ค่า t -test ที่ได้จากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา (จำนวนนักเรียน 33 คน)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง	t	Sig.
ก่อนเรียน	3.13	0.46	ปานกลาง	9.173**	.01
หลังเรียน	3.90	0.33	สูง		

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถสรุปผลและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาส่งเสริมให้ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 อยู่ในระดับดีเยี่ยม สามารถอภิปรายได้ในประเด็นดังต่อไปนี้

ประการแรก กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎี พหุปัญญาส่งเสริมให้ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามีความหลากหลายจึงสอดคล้องกับความแตกต่างกันของผู้เรียนและส่งเสริมการพัฒนาสติปัญญาทั้ง 8 ด้าน อีกทั้งเนื้อหายังมีความเป็นปัจจุบันและตรงกับความสนใจของผู้เรียนจึงส่งเสริมการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียน ตรงตามศักยภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner (1983) เกี่ยวกับสติปัญญาหรือความสามารถของบุคคลว่าสามารถเปลี่ยนแปลงและเพิ่มพูนได้ หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ โธมัส อาร์มสตรอง (2542) ซึ่งอธิบายไว้ว่าปัญญา ในแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถได้หลายทาง ดังนั้นผู้สอนจึงควรเน้นการจัดกิจกรรมหรือกลวิธีในการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความสามารถได้หลายวิธีและเกิดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงปัญญาในหลาย ๆ ด้านไปพร้อมกัน ดังนั้นเมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้วิจัยจึงเน้นการใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกใช้สติปัญญาทั้ง 8 ด้านผ่านกิจกรรมที่แปลกใหม่และตรงความสามารถของตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความสามารถทั้ง 8 ด้านและได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมที่ตนเองถนัดในแต่ละด้านไปพร้อมกัน เช่น เมื่อผู้เรียนเรียนบทเรียนเรื่องการถามทิศทาง (Giving Directions) ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้หลายทางเพื่อส่งเสริม การพัฒนาสติปัญญาด้านภาษาควบคู่ไปกับด้านมิติสัมพันธ์และด้านการเคลื่อนไหวด้วยการเรียนรู้คำศัพท์ ตัวสะกด การออกเสียง รูปประโยคตัวอย่างที่ใช้คำศัพท์นั้น ๆ และหน้าที่ทางภาษาจากกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อที่หลากหลาย ได้แก่ รูปภาพ แผนที่ สี การฟังเสียงเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียง การเติมคำหรือประโยคที่หายไปบนบทสนทนา เกมทางภาษา การตั้งคำถามและระดมพลังสมอง การใช้ภาพสัญลักษณ์เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการสามารถคิดเป็นภาพในใจ การแสดงท่าทางประกอบคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ป้ายจราจรซึ่งเป็นสื่อของจริงสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถจดจำความหมายของคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เนตรดาว มุ่งหมาย และคณะ (2555) ซึ่งพบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญาบูรณาการกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถทั้ง 8 ด้านของผู้เรียนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถ ทางพหุปัญญาในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น

ประการที่สอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรมจากการได้ลงมือปฏิบัติ คิดวิธีทำงาน สร้างสรรค์ผลงานและนำเสนอร่วมกัน สอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Centerness) โดยผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้จากการลงมือทำ มีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนและ

มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้งแบบคู่ แบบกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ เพื่อส่งเสริมให้มีโอกาส นำความรู้มาประยุกต์ใช้และแสดงความสามารถในการใช้ภาษาด้วยตนเอง นอกจากนี้การบูรณาการขั้นตอนการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาร่วมกับขั้นตอนการสอนตามแนวทางการสื่อสารยังมุ่งเน้นกระบวนการสื่อสารมากกว่าการมุ่งเรียนรู้รูปแบบทางภาษา และเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันซึ่งมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนทำให้ส่งเสริมการเรียนรู้และเป็นกิจกรรม ที่มีความหมายต่อผู้เรียน สอดคล้องกับนันทิยา แสงสิน (2543) ที่ได้กล่าวถึงหลักการเรียนรู้ที่สำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริงและมีการฝึกปฏิบัติอย่างมีความหมายจะสามารถส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ได้ ดังนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองที่มีความคล้ายคลึงกับชีวิตจริงอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของตนร่วมกับการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์นั้น ๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วเนื่องจากได้ฝึกใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอและมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำมากขึ้น โดยเฉพาะในขั้นนำไปใช้ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ด้วยตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของหลุ่ย กาศวิบูลย์ (2549) ซึ่งพบว่าความสามารถในการจดจำรูปแบบและความถูกต้องของภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาและได้ตอบบทสนทนาซ้ำ ๆ ทั้งยังแสดงออกได้อย่างเป็นธรรมชาติเนื่องจากไม่ได้เกิดจากการท่องจำ

ประการที่สาม กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญาร่างบรรยายภาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและกระตุ้นการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมและสื่อของจริงที่หลากหลายซึ่งแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิมที่ผู้เรียนเน้นการเรียนรู้แบบบรรยายและการทำงานเขียนจากการศึกษาหนังสือและใบงาน สอดคล้องกับ โธมัส อาร์มสตรอง (2542) ที่ให้ข้อเสนอว่ากิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียนพหุปัญญาจะผสมผสานระหว่างวิธีการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา แต่ละด้านเข้าด้วยกันอย่างสร้างสรรค์และกิจกรรมจะเปลี่ยนไปอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจึงมีโอกาสขยับเขยื้อนร่างกายในระหว่างการทำกิจกรรม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Mahmoud (2008) ที่กล่าวว่าทฤษฎีพหุปัญญาช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนนอกจากจะได้รับ การส่งเสริมพหุปัญญาในด้านที่ตนถนัดแล้วยังได้โอกาสเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ในพหุปัญญา ด้านอื่น ๆ ที่ยังขาดความถนัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายนี้จะช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานเพลิดเพลินไปกับสิ่งที่ได้เรียนนั้น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเรียนรู้ได้ดีขึ้น เกิดความรู้สึกในด้านบวกต่อการเรียน เช่น เมื่อผู้เรียนได้รับการส่งเสริมสติปัญญาด้านภาษาด้วยกิจกรรมเกมภาษาที่หลากหลาย ผู้เรียนจึงได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจในบทเรียนมากขึ้นรู้สึกตื่นเต้นและสนุกสนานส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลายสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ดีขึ้น บรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานนี้ยังช่วยขจัดความรู้สึกเบื่อหน่ายและเหน็ดเหนื่อยต่อการเรียนได้ดีอีกด้วย สอดคล้องกับ ปาณิสสา สอนสุวิทย์ (2551) ซึ่งพบว่าการใช้กิจกรรมพหุปัญญาทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างสนุกสนาน ผู้เรียนคลายความวิตกกังวลต่อการประเมินผล เกิดการเรียนรู้ได้ดี มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกมากขึ้น จากผลวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

มากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในด้านบวกแก่ผู้เรียน จึงส่งเสริมการพัฒนาสติปัญญาทั้ง 8 ด้านและความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนไปพร้อมกัน

2. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น หลังจากเรียนด้วยกิจกรรมพหุปัญญา สามารถอภิปรายได้ในประเด็นดังต่อไปนี้

ทฤษฎีพหุปัญญาเน้นเรื่องความแตกต่างในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองตามศักยภาพของผู้เรียน กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่มีอย่างหลากหลายจึงส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบและตระหนักถึงความสามารถหรือสติปัญญาของตน และเมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนหรือทำกิจกรรมร่วมกันทั้งแบบเป็นคู่ เป็นกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ นอกจากผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถทั้ง 8 ด้านแล้ว ยังมีโอกาสเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างสมาชิกในกลุ่มว่าแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับ Mahmoud (2008) ที่ได้กล่าวว่า ทฤษฎีพหุปัญญาเปรียบเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จเนื่องจากเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่ถือว่าผู้เรียนทุกคนคือคนเก่ง มีความสามารถแตกต่างกันตามสติปัญญาในด้านที่ตนถนัด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Richards and Rogers (2001) ว่าในบริบทของห้องเรียนภาษาการเรียนรู้ร่วมกันในบริบทที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักและยอมรับนับถือในความแตกต่างของกันและกันจะเป็นบริบทแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณค่าแก่ผู้เรียน เช่น ในบทเรียนที่เกี่ยวกับการบอกทิศทาง ผู้เรียนแบ่งกลุ่มสำรวจที่ตั้งอาคาร สถานที่ต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียนและนำเสนอ สมาชิกในแต่ละกลุ่ม จะแบ่งหน้าที่ตามความสามารถของตน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถด้านธรรมชาติ จะมีความสนใจการสำรวจและเรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติรอบตัว ก็มักจะมียบทบาทเป็นผู้นำกลุ่มในการเดินสำรวจจุดต่าง ๆ ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์มีถนัดในการวาดภาพ ก็จะมีบทบาทเป็นผู้นำกลุ่มในขั้นตอนการวาดแผนที่ ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ จะเป็นผู้ช่วยตกแต่งและเขียนรายละเอียดเพิ่มเติม โดยสมาชิกแต่ละคนเมื่อทำหน้าที่ที่ตนมีความถนัดก็แสดงความรับผิดชอบต่องานได้ดีและทำให้งานของกลุ่มสำเร็จบรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกัน

ประการที่สอง การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญายังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้เรียนรู้ตามความสนใจและสอดคล้องกับแนวทางการเรียนรู้เฉพาะตน (Learning styles) หรือวิธีการเรียนรู้ และใช้ปัญญาในการรับรองความรู้ใหม่ ๆ สอดคล้องกับ Reid (1995 cited in Lightbown and Spada, 1993) ที่เสนอว่าแนวทางการเรียนรู้ของผู้เรียนจะนำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ การจดจำข้อมูลความรู้ใหม่ ๆ และเกิดการนำไปใช้จนพัฒนาเป็นทักษะหรือความสามารถในตนเองซึ่งแนวทางการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนจะมีวิธีการแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่มตามภาระงานต่าง ๆ นอกจากผู้เรียนจะมีโอกาสใช้วิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสติปัญญาของตนแล้ว ยังเรียนรู้อย่างมีความสุข มีความกระตือรือร้นต่อเนื้อหาและกิจกรรมที่ได้เรียนอยู่ตลอดเวลา และสามารถทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสำเร็จลุล่วงได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้เมื่อจบการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนแล้ว ผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนสติปัญญาหรือความสามารถด้านตนด้วยการเขียนสะท้อนคิด (reflection) เพื่อเป็นการประเมินความสามารถของตนหลังจบการเรียนรู้ แต่ละหัวข้อ การฝึกเขียนสะท้อนคิดที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักถึงความสามารถของตนว่าตน มีจุดเด่นและจุดด้อยในด้านใด เกิดการเรียนรู้ตนเองและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะชีวิตผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2554) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้จุดเด่นจุดด้อยของตนเอง เข้าใจความแตกต่างของแต่ละบุคคล ยอมรับและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจทั้งต่อตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เนตรดาว มุ่งหมาย และคณะ (2555) ซึ่งพบว่า การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญา ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข มีความสนใจมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน นอกจากนั้นผู้เรียนยังเกิดความมุ่งมั่นในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจนประสบผลสำเร็จอีกด้วย

จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมพหุปัญญาช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนได้แสดงศักยภาพและความสามารถของตนในด้านที่ตนถนัดในการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อทำให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ ลุล่วงตามเป้าหมายที่วางไว้ร่วมกัน ความสามารถที่แต่ละคนที่แสดงออกนั้นนำไปสู่การเรียนรู้และยอมรับในความสามารถที่แต่ละคนมีแตกต่าง การเป็นที่ยอมรับแก่สมาชิกในกลุ่มส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นตามไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรสำรวจพหุปัญญาของผู้เรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อรู้จักสติปัญญาของผู้เรียนและนำไปสู่การพัฒนาสติปัญญาในด้านที่ขาดได้อย่างเหมาะสม

1.2 ผู้สอนควรสำรวจความสนใจของผู้เรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการวางแผนเนื้อหาและหัวข้อที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

1.3 ผู้สอนควรศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการเรียนรู้เฉพาะตน เพื่อการวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องทั้งสติปัญญาของผู้เรียนและแนวทางการเรียนรู้ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน

1.4 การจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมพหุปัญญาจำเป็นต้องจัดเวลาที่เหมาะสมและเพียงพอต่อเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาอย่างเต็มที่

1.5 ในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนคละความสามารถกันหลายระดับ ผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมกลุ่มคละความสามารถเพื่อให้ผู้เรียนทุกระดับได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม และได้ร่วมทำงานกับสมาชิกใหม่ตลอดเวลา เปิดโอกาสได้เรียนรู้และยอมรับในความสามารถที่แต่ละคนมีต่างกัน

1.6 ผู้สอนควรสังเกตการณ์เรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนเพื่อพัฒนาผู้เรียนตรงตามระดับปัญญาของผู้เรียนทั้งในด้านที่เด่นและด้านที่ยังขาดไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการกำหนดเนื้อหาการเรียนรู้ ควรเลือกเนื้อหาที่สามารถจัดกิจกรรมพหุปัญญาได้ครบทุกด้านเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาสติปัญญาในแต่ละด้านไปพร้อม ๆ กันและยังส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.2 ควรใช้สื่อและกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่แตกต่างกันไป

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวแปรอื่น ๆ ที่จะได้รับประโยชน์จากการใช้กิจกรรมพหุปัญญา เช่น การอ่าน เขียน เจตคติต่อการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสุขภาพจิต. (2547). **คู่มือการจัดกิจกรรม “ฝึกคิดแก้ปัญหาพัฒนา EQ” (สำหรับศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น)** พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- โฆษิต พระประเสริฐ. (2546). **การสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โรมัส อาร์มสตรอง. (2542). **พหุปัญญาในห้องเรียน: วิธีสอนเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- นันทิยา แสงสิน. (2543). **การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ**. ภาควิชามัธยมศึกษา: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนตรดาว มุ่งหมาย, ประสาท เนืองเฉลิม และประยูร วงศ์จันทร์. (2555). ผลการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ตามแนวคิดพหุปัญญา เรื่องบรรยากาศในชีวิตประจำวันชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** มหาวิทยาลัยพะเยา. 1(2), 2-9.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). **แนวทางการพัฒนาทักษะชีวิตผู้เรียน บูรณาการการเรียนการสอน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หฤทัย กาตวิบูลย์. (2549). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับกำลังพัฒนา**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปาณิสรา สอนสุวิทย์. (2551). **การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและเจตคติเชิงบวกของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- O’Sullivan, B. (2008). **Notes on Assessing Speaking**. Retrieved from <http://lrc.cornell.edu/events/past/2008-2009/papers08/osull1.pdf>.
- Byrne, D. (1986). **Teaching Oral English**. California: Longman.

- Gardner, H. (1983). **Frames of mind: The Theory of multiple intelligences.**: London: Granada.
- Lightbown, P.M. and Spada N. (1993). **How Language are learned (3rd ed.)** Oxford: Oxford University Press.
- Mahmoud, S.A. (2008). **Multiple ways to be smart: Gardener's Theory of Multiple Intelligences and its educational implications in English teaching and oral communication.** Retrieved from <https://eric.ed.gov/?id=ED502634>.
- Richards, J, C. and Rogers, T.S. (2001). **Approaches and Methods in Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University.